

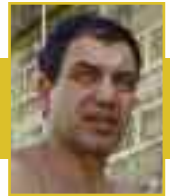
Ένα τηλέφωνο και μία είδηση

Πάμε για Τσάρκο, μία από τις κορφές του Παρνασσού από όπου ξεκινάει η χαράδρα της Βελίτσας, ίσως η πιο κλασική και μία από τις πιο όμορφες διαδρομές ορειβατικού σκι στην Ελλάδα. Μαζί με φίλους και παλιούς μαθητές μου ανεβαίνουμε, άλλοι με φώκιες και ορειβατικά σκι, άλλοι με τις μπότες και τα σκι στην πλάτη. Η ομάδα είναι κεφάτη και εγώ χαίρομαι την καλή παρέα, τον ήλιο και τις ιδανικές συνθήκες που επικρατούν όταν χτυπάει το κινητό μου. Η πρώτη μου αντίδραση είναι να το αφήσω να χτυπάει, ύστερα όμως από 3-4 χτυπήματα υποχωρώ. Μπορεί να είναι κάτι σημαντικό, μπορεί κάτι να θέλει ο γιος μου που φέτος δίνει Πανελλήνιες εξετάσεις, μπορεί... τελικά το σηκώνω.

Είναι ένας παλιός φίλος και μέντοράς μου στο βουνό, ο Στέλιος ο Βασιλόπουλος. Με ενημερώνει ότι το πρωί πέθανε ο Καίσαρ Αλεξόπουλος, ο ακαδημαϊκός, ο καθηγητής της φυσικής και πρύτανης του πανεπιστημίου Αθηνών, ο σκιέρ και ορειβάτης. Μόλις πριν από μερικούς μήνες είχε τα γενέθλιά του. Είχε κλείσει τα 100 του χρόνια. Πέθανε λοιπόν σε βαθειά γεράματα αλλά εμένα η είδηση με συγκλονίζει. Όχι λόγω του λίγο πολύ αναμενόμενου θανάτου του αλλά για το ότι ενημερώνομαι από το Στέλιο, ενώ είμαι στο δρόμο για τη Βελίτσα. Βρίσκομαι στο βουνό, σε ένα πεδίο όπου κάνω μία δραστηριότητα που σε κάποιο βαθμό τη χρωστάω και στον Αλεξόπουλο. Φοιτήτριά του η θεία μου Φανή

Μηλιά, έμαθε σκι μαζί του τη δεκαετία του 60 και μία μέρα μας έφερε στο σπίτι ένα ζευγάρι παιδικά σκι για δύο. Ήταν τα παλιά σκι του γιού του Αλεξόπουλου που του είχανε μικρύνει. Ήταν ένα απόκτημα που για εμάς, τον αδελφό μου και εμένα, έβαλε τις βάσεις και ένα λόγο για να πάμε στον ορειβατικό, να μάθουμε σκι και να

του
Τζώρτζη Μηλιά*,

2

γνωρίσουμε ένα νέο κόσμο που γρήγορα κάναμε δικό μας. Και η Βελίτσα την εποχή εκείνη συμβόλιζε ουσιαστικά το σκι, ένα σπορ που στην Ελλάδα γινόταν ακόμη κυρίως εκτός χιονοδρομικών κέντρων.

Είμαι λοιπόν -όπως τόσο συχνά τελευταία- με παλιούς μαθητές μου και σκέφτομαι τον Αλεξόπουλο με τους δικούς του φοιτητές να σχεδιάζει ορειβατικές και χιονοδρομικές εξορμήσεις. Φθάνουμε στον Τσάρκο και μπροστά μας, βόρεια, βλέπουμε τη χαράδρα που θα κατέβουμε, χιονισμένη τουλάχιστον έως εκεί που φαίνεται. Ακριβώς πίσω μας είναι το λιβάδι, το κλασικό αυτό λιβάδι που βρίσκεται πάνω από την Αράχωβα. Γεμάτο σαλέ και συγκροτήματα κατοικιών, ταβέρνες, καφετέριες, παγοδρόμια, ιππικούς ομίλους και ότι άλλο μπορεί κανείς να φανταστεί. Και δεν μπορώ να μη θυμηθώ τα λόγια του Αλεξόπουλου όταν περιέγραφε μία δική του κατάβαση της Βελίτσας το 1966, τόσο διαφορετική αλλά και ταυτόχρονα τόσο ίδια με αυτή τη δική μας. Μαζί με τους φοιτητές του αλλά και τον τότε δεκάχρονο γιο του, το Δήμο. Η αναχώρηση από την Αράχωβα έγινε στις 3 το πρωί! Τα σκι τα είχαν κουβαλήσει με τα μουλάρια του Καραθανάση, ναι, αυτού του Καραθανάση που είχε την πρώτη ταβέρνα στην πλατεία της Αράχωβας. Μέχρι το λιβάδι λοιπόν με τα μουλάρια και λίγο παραπάνω με τα σκι στον ώμο η συντροφιά ανέβηκε στον Τσάρκο. Η διαφορά συντριπτική με αυτό που εμείς κάναμε. Εμείς πήγαμε με το αυτοκίνητο μέχρι τα Κελάρια, μετά με το αυγό και τέλος με το τριπλό καρεκλάκι στο υψηλότερο σημείο του χιονοδρομικού, κάτω από το Γεροντόβραχο. Για να φθάσουμε στον Τσάρκο περπατήσαμε μόλις 2 ώρες. Πριν ξεκινήσουμε λοιπόν την κατάβασή μας, «την κατάβαση του αιώνα» όπως την αποκαλούσε ο Μάκης ο Ιδοσίδης, άλλος παλιός ορειβάτης, περιγράφω στους νεαρούς μου φίλους τη διαδρομή αυτή του 1966. Και τους μιλάω για τον Αλεξόπουλο και για όσα μας προσέφερε τότε. Στην ουσία βγάζω έναν μικρό επικήδειο λόγο επί τόπου, εκεί στην κορυφή του Παρνασσού, μία υπέροχη μέρα με λιακάδα και ανοιξιάτικο χιόνι. Ήταν ένας χαρούμενος επικήδειος, αυθόρμητος και απευθυνόταν σε νεαρά άτομα που δεν τον γνώριζαν. Ένας επικήδειος που είμαι σίγουρος θα του άρεσε πολύ. Ένας επικήδειος για ένα δημιουργικό και γενναίο άτομο που λίγους μήνες πριν το θάνατό του, όταν ήταν ανήμπορος πια για να δημιουργήσει, στην ερώτηση «τι κάνεις» απαντούσε «φθίνω» και στην ερώτηση «πώς αισθάνεσαι;» απαντούσε με χιούμορ και απλότητα: «Αισθάνομαι περσιττός!»

1. Ανεβαίνοντας προς τον Τσάρκο με παλιούς μαθητές μου. Στόχος μας η κατάβαση της Βελίτσας.

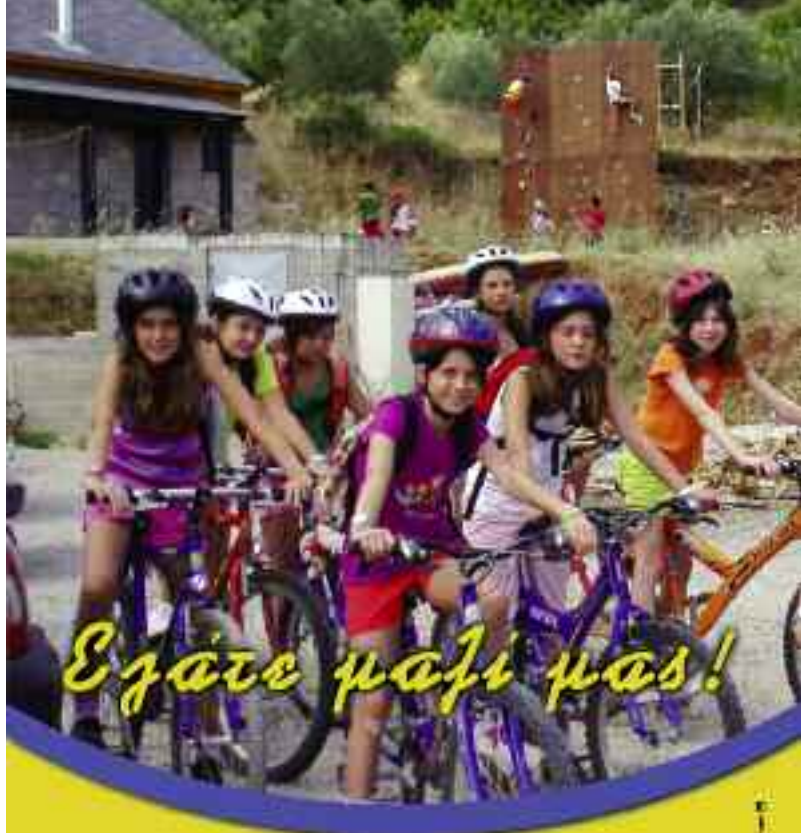
2. Στην κορυφή Τσάρκο, μόλις μαθαίνω τα νέα για το θάνατο του Κίσαρ Αλεξόπουλου.

3. 50 χρόνια πριν στο ίδιο σημείο. Τη 10ετία του 60, ο Κίσαρ Αλεξόπουλος όρθιος δεξιά με το Στέλιο Βασιλόπουλο όρθιο αριστερά. Καθιστοί ο Μάκης Ιδοσίδης και η Εύη Σβόλου.

3

* Ο Τζώρτζης Μηλιάς είναι εκπαιδευτικός (χημικός), προπονητής ορειβασίας, οδηγός βουνού και ένας από τους δημιουργούς της MILIAS CAMPS, μίας εταιρίας που σχεδιάζει και πραγματοποιεί προγράμματα και δραστηριότητες στη φύση για παιδιά και νέους (τηλ/φαξ: 210 6015601, www.miliascamps.gr, e-mail: milias@otenet.gr).

Ελάτε μαζί μας!

ΕΚΔΡΟΜΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ

Καλοκαιρινό camps για παιδιά και νέους 7 - 15 ετών και 13 - 18 ετών

Ελάτε μαζί μας!

Θα περπατήσουμε σε όμορφα μονοπάτια, θα σκαφαλώσουμε επόμενα βουνά, θα κάνουμε ποδήλατο σε ιδιαίτερα χαρακτηριστικές αλλά και στην πίστα μας για ποδηλάτι δίκω και δονητή και θα «κατέβουμε με καντά» και σκοπεί σφαιρισμένα ποτάκια. Πρωινό με απολυτή ορεογάκια και κέφι, χώρο στην εμπειρία μας και τους συνεργάτες μας που είναι εκπαιδευτικοί και τεχνικοί των σπορ.

Πρόγραμμα καλοκαίρι 2010

► Multi-activity camp στον Παρνασσό για MILIAS CAMPS VILLAGE για παιδιά 7 έως 15 ετών. 21-28/7, 28/8-5/9, 5-12/9, 12-19/9, 19-26/9 (για διατήρηση σε διαίτησι).

► Multi-activity camp στον Έβρο για παιδιά 7 έως 15 ετών. 21-28/6, 28/8-5/9, 5-12/9, 12-19/9, 19-26/9 (για διατήρηση σε διαίτησι).

► Camp περσιττός για σκι βουνού στη Γκιώνα, τα Βασιλάσια και τον Παρνασσό για έφηβους από 13 έως 18 ετών (12-19/7, 19-26/7).

Επικοινωνήστε μαζί μας για περισσότερες πληροφορίες. Σας περιμένουμε!

ΑΠΟ ΤΟ 1986 ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΧΟΡ

Α. Μεσσηγιάν & Χαλανδρίου 1 • 15343 πλατεία Αγ. Παρασκευής
Τηλ : 210 6015601, 6932 246932 • Fax : 210 6015601
e-mail: milias@otenet.gr • site: www.miliascamps.gr